

elegantia vel frequentia prædicanda, utpote ob uliginosum situm, cælo parum salubri. In iisdem etiam paludibus alterum fuit ad Occasum æstivalem celebratissimum monasterium à dumorum condensitate & spinis *Thorney* dictum, olim ab Anachoretis *Ankerige*, ubi, ut est in libro Petro-burgensi, Sexulfus vir inprimis religiosus monasterium cum heremiticis cellulis construxit. Quod postea à Danis subversum Æthelwoldus Wintoniensis Præsul ut rem monasticam promoveret, restauravit, Mönachisque complevit, & arboribus undique circumsepfit. Locus, ut habet Malmesburienfis, *Paradisi simulchrum*, quod amœnitate jam cælos ipsos imagnetur, in ipsis paludibus arborum ferax, quæ enodi proceritate luctantur ad sidera, æquorea planities herbarum viridantibus comis oculos advocat, currentibus per capum nullus offensionis datur locus. Nulla ibi vel exigua terra portio vacat, hic in pomiferas arbores terra se subrigit, hic prætextitur ager vineis, quæ vel per terram repunt, vel per bajulos palos in celsum surgunt. Mutuum certamen naturæ & cultus, ut quod obliviscitur illa, producat iste. Quid dicetur de edificiorum decore, quæ solum mirabile quantum inter illas paludes solidum inconcussis fundamentis sustinet? Solitudo ingens ad quietem data monachis, ut eo tenacius hæreant superis, quo castigatius mortales conspiciantur. Fœmina ibi si visitur monstro habetur, maribus advenientibus quasi Angelis plauditur. Vere dixerim insulam illam castitatis diversorium, honestatis contubernium, divinorum philosophorum gymnasium.

Wisbich. De *Wisbich* Episcoporum Eliensium castro ad tredecimum hinc milliare, quod inter paludes & flumina sedet, & nuper fuit carcer ad Pontificios coercendos constitutus, nihil habeo quod adjungam, nisi hoc oppidum una cum *Valepole*, monasterio Eliensi olim à possessore datum fuisse, cum Alwinum filiolum monasticæ vitæ ibi addiceret, Guilielmum Primum Castrum extruxisse, cum proscripti ex hac palustri regione excursionem facerent, & anno Salutis 1100 ccc xxxvi, cum Oceanus vi ventorum agitatus in hoc littus duos continuos dies incubisset, latissimam terrarum hominumque stragem edidisse. Castrum vero lateritium quod nunc cernitur, avorum memoria construxit Ioannes *Morton* Episcopus

Eliensis, qui etiam recta linea in palustri hac regione incile, quod *The New-leame* vocitant, duxit ad subvegetationis commoditatem, ut frequentatione hoc suum oppidum uberiori quæstu incre-sceret; quod contra tamen vertit, nam non magno jam est usui, & conqueruntur vicini *Avonæ* sive *Neni* cursum in Oceanum per *Clowcrossæ* omnino hinc esse impeditum.

Primus Gantabrigiæ Comes habetur Guilielmus frater Ranulphi Comitis Cestriæ, ut legitur in diplomate Alexandri Episcopi Lincolniensis, dato M C XXXIX. Postea illi è regia Scotorum familia qui Comites fuerunt Huntingdoniæ, etiam Gantabrigiæ Comites fuisse existimare licet, cum ex Archivis regni constet, Davidem Huntingdoniæ Comitem tertium denarium de Comitatu Gantabrigiæ accepisse. Longo post tempore Ioanem Hannonium fratrem Guilielmi tertii Comitis Hollandiæ, & Hannoniæ, eo honoris evexit Rex Edwardus Tertius, in gratiam Reginæ Philippæ uxoris suæ, quæ Ioanni illi sanguine conjuncta. In cujus etiam gratiam, cum Ioannes ad Gallum defecisset, Guilielmum Marchionem Iuliacensem, qui ex Philippæ sorore natus, eodem titulo adauxit. His vero exteris defunctis, Edwardus Tertius hunc honorem in filium suum quintum Edmundum de *Langley* transtulit, quem cum quatuor annos tenuisset (ex autoritate veteris M S. libri loquor penes optimum Antiquarium Fr. Thinnum) Comes Hannoniæ consanguineus D. Philippæ Regina ad Parlamentum veniens jus in eo vindicavit, & placatus recessit. Edmundo de *Langley*, qui postea Dux Eboraci, nati sunt filii duo Edwardus Dux Eboraci, qui aliquandiu Comitatum Gantabrigiæ tenuit, & in Agincoutensi prælio cecidit, & Richardus, qui factus Comes Gantabrigiæ prona Henrici Quinti gratia, & cum consensu fratris Edwardi. Verum cum iste perfide & ambitiose ingratus exitium optimo ille Principi machinatus, capite plesteretur, Gantabrigiensium Comitum titulus una cum illo omnino evanuit, vel latuit inter titulos filii ejus Richardi, qui postea Dux Eboraci in integrum restitutus, ut consanguineus scilicet & heres patris Edwardi Ducis Eboraci.

Parochia 163 in hoc Comitatu continentur.